

omkring i Landet bestandig finde mere og stærkere Tilslutning — medens jeg gjerne skal indrømme, at Forbindelsesleddet mellem Folkeskolerne og Folkehøjskolerne, som det ærede Medlem yttrede, ikke endnu er fundet, og at det maaskee kan have sin Banffelighed, men derfor ikke er umuligt, at bringe disse to Slags Skoler i en eventuel Harmoni — saa siger jeg, at deri ligger der ogsaa en Grund til, inden man tager Skolesagen for, at afvente Udviklingen. Det ærede Medlem sagde: Vi forlange ikke nogen stor Reform; men jeg troer, at det ærede Medlem, hvor godt han ellers kjennder Stemninger og Tilstande her i Landet, dog i den Henseende ikke er vel underrettet. Hvis man kom frem med en eller anden Regel, som havde til Formaal at satisficere denne eller hiin Retning i den offentlige Mening, saa kunde man vel forsaavidt faae den Side af Repræsentationen, som var Repræsentant derfor, til at slutte sig derom, men det var ikke sagt, at den vilde tiltale Repræsentationen i det Hele. Dertil kommer selvfølgelig ogsaa, at man jo, naar man virkelig vil foretage en Reform, da skal søge at satisficere funde, rette og berettigede Forbringere. Endelig maa jeg sige Et, som jeg troer dog ogsaa har sin Betydning, nemlig at man ikke saaledes uden videre kan bryde Staven over Anordningen af 1814. Den er noget forældet, det indrømmer jeg, men den er et i mange Henseender fortjensfuldt Arbejde og har gjort os megen Nytte. Saa gjerne jeg indrømmer, at man, da man i 1856 gav Loven om Almueffkolevæsenet, maaskee blev for meget staaende ved den ene Side af Sagen, nemlig at stille Lærerne paa en god Fod, skal jeg dog fremhæve, at dette ogsaa er en meget vigtig Side; thi man kan ikke negte, at har man ikke dygtige Lærere, eller betaler man ikke ordentlig, kan man ikke vente det rette Udbytte. Jeg maa imidlertid indrømme, at det maaskee havde været hensigtsmæssigere, at man havde gjort et Skridt videre; men som Sagen staaer for mig i Diebliffet, maa jeg erklære, at jeg er kommen til den Beslutning, at jeg ikke vil forelægge dette Thing i denne Samling nogen Lov om Almueffkolevæsenet paa Landet. Jeg vil tilstaae, at det, jeg netop i

det Par Maaneders Tid, jeg har havt den Ære at være Minister, har gjort til Gjenstand for temmelig alvorlig Dverveelse, navnlig var, om jeg skulde møde her og anmode om Midler til en Commission eller idetmindste anmode Thinget om at stille en vis Sum til min Disposition, hvorved jeg blev sat istand til, naar jeg fandt gode Kræfter her eller der, at honorere dem saaledes, at jeg kunde faae dem til at arbejde i denne Sags Tjeneste; men de Anskuelser, som jeg her har tilladt mig fortelligt at antyde, have for mig været det bestemende til hverken at forlange det One eller det Andet. Dersom jeg i Sommerens Løb — naturligvis hvis jeg vedbliver at beklæde den Post, jeg nu har — maatte komme til Erkjendelse af, at der er nu en saadan Udvikling, en saadan Tilstand i dette hele Spørgsmaal, at jeg kunde ønske at disponere over et mindre Beløb for at kunne faae Sagen arbejdet godt og vel igjennem, vilde jeg efter den Forestilling, jeg har om en constitutionel Ministers Stilling, ikke tage i Betænkning paa mit An- og Tilsvær at disponere over 1 eller 2,000 Rb.

Frederiksen: Det ærede Medlem fra Sorø (Holstein) skulde dog ikke være saa aldeles sikker, naar han taler om Skovfriheden og om Thingets Dpfattelse af Skovfriheden; den kommer ikke idag, men den kommer nok imorgen; blandt Andet maa den komme for Skovens egen Skyld; thi Tvang og Besshyttelse er det Værste for Skovene selv. Skovvæsenet i Danmark staaer langt tilbage for Skovvæsenet i Holland og England, hvor der er Frihed. Det meget veltalende Medlem for Thisted (Sagd) talte som sædvanlig, naar man taler om den Sag, om to Ting, Klimaet og Skjønheden. Den klimatiske Betydning af Skovene paa de danske Der, og tilmed paa Dstyksten af dem, kan ikke bevises og kan da allermindst bevises ved Erfaringer fra Syllands Vestkyst. Og nu Skjønheden. For mig er der Intet til absolut Hinder — jeg har før sagt det — for at kunne gaae ind paa at anvende det Beløb, her er Tale om, nogle Millioner, eller hvad man nu regner Tabet til, paa Skjønhed og Luxus; jeg kunde ialfald